

Kjære alle sammen,

Vi husker det som om det var i går.

Flodbølgen som for ti år siden slo inn over strendene i Det indiske hav.

Midt i julehøytiden ble ferieparadis til inferno. Glede til frykt og sorg.

Bølgen tok med seg 230 000 mennesker inn i døden.

Hele lokalsamfunn ble skyllet bort.

Det samme ble hundretusener av håp, drømmer og fremtidsplaner.

Blant ofrene var 84 nordmenn.

26 barn.

Som så mange andre tragedier mangler denne katastrofen mening.

Flodbølgen rammet oss alle.

Men de fleste av oss er ute av stand til å fatte omfanget av den sorgen og det tapet som fortsatt føles hos dere blant oss som mistet det aller kjæreste i livet.

Vi kan bare forestille oss hvordan julen og en dag som denne oppleves.

Vi kan forestille oss at det er en tid for å samles og varmes – samles og varmes rundt minnene om dem dere mistet.

Vakre minner fra den gangen de var hos dere.

Men jeg kan også tenke meg det er en tid hvor erkjennelsen av at de aldri kommer tilbake smerter mer enn ellers.

Vi vet også at smerten og fortvilelsen for mange av dere ble forverret av at norske myndigheter ikke var godt nok forberedt på en slik hendelse.

Omfanget av katastrofen var overveldende.

Mange stilte opp for å gjøre en innsats. De gjorde sitt beste, men vi manglet et fullverdig system for å yte effektiv og koordinert bistand fra norsk side.

Utenriktjenesten hadde ikke den nødvendige kriseorganisasjonen for å håndtere en slik katastrofe, noe som ikke var akseptabelt.

Utenriksdepartementet har forsøkt å lære av dette og har arbeidet møysommelig for å styrke sin beredskap.

I dag kan UDs krisestab være på plass i løpet av en time når krisen eller katastrofen rammer.

Siden 2010 har vi hatt et døgnåpent operativt senter.

I tillegg er beredskapen overfor tsunamier bygget opp mange steder rundt Det indiske hav og andre tsunamiutsatte områder.

Nordmenn reiser mer enn noensinne, og det vil de og skal de fortsette med.

Alle ulykker og katastrofer kan ikke unngås, men mye kan gjøres for å redusere skadevirkningene.

Vi kan aldri være fullstendig forberedt på det uventede, men offentlige myndigheter plikter å forsøke.

For dere som har mistet det umistelige, kan jeg bare uttrykke min medfølelse og et løfte om at ofrene og lærdommene aldri vil glemmes.

La oss minnes dem som ble revet bort, og jeg sender mine varmeste tanker til dere som er tilbake.